

GRATIS

Vijf korte verhalen

Judy Lohman

Logion

Gratis

Vijf korte verhalen

Judy Lohman

Logion

Gratis Vijf korte verhalen

Uitgeverij Logion

Copyright: 2012 Judy Lohman

Omslag: Picnik/Carlsbad Cavern New Mexico

ISBN: 978-94-90860-07-3

Nur: 303

VERANTWOORDING

**Alle overeenkomsten met plaatsen, personen en situaties
die in de werkelijkheid bestaan of bestaan hebben,
berusten op toeval.**

Reeds eerder verschenen van Judy Lohman

- + Project Eva (roman, 2009)
- + Getekend (roman, 2010), vertaald in: Caught in the American dream (2013)
- + Driedelige reisserie Het Onbekende Italië
(reisverhalen/reistips over Abruzzo, De Marken & Lazio/Maremma, 2011)
- + De laatste dag van de Struisvogel (thriller, 2012)
- + Anders dan Anders (verhalenbundel, 2012)
- + How did you find us? (reisboek over Amerika, 2012)

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord

- 1. De juiste maat**
- 2. Ontkenningsfase**
- 3. Veranderende samenleving**
- 4. De Godfather van de Vespa**
- 5. Guns and more**

Ander werk van Judy Lohman

Voorwoord

Foto: Erik Smits

Het schrijversechtpaar Judy Lohman debuteerde in 2009 met de thriller 'Project Eva' bij een imprint van De Arbeiderspers, Archipel. Daarna verschenen als ebook de roman 'Getekend', de thriller 'De laatste dag van de Struisvogel' en de reisboeken 'Het Onbekende Italië' en 'How did you find us?' over Amerika. In 2012 verscheen tevens als ebook de korte verhalenbundel 'Anders dan Anders.' Daarnaast schrijft het echtpaar maandelijks voor de reisverzekeraar Aveco en voor de bladen 'So British and Irish' en 'CamperReis-Magazine' van uitgeverij VLMedia.

In dit boek krijgt u de gelegenheid gratis kennis te nemen van hun veelzijdig oeuvre.

1. De juiste maat

‘*Why do you buy a bra?*’ vroeg de eigenaresse van de lingeriezaak Fröken Martin in Røros, Noorwegen. Gespecialiseerd in *damenundertøy* en *badetøy*. De toon was gebiedend, ze was zichtbaar niet op zoek naar de sociaal wenselijke of praktische antwoorden, dus we staarden haar afwachting aan. Haar ogen glinsterden, de mondhoeken gekruld. Ze had haar one-liner over bh’s natuurlijk al honderden keer uitgeprobeerd, maar alsof ze haar clou voor het eerst openbaarde, antwoordde ze stellig: ‘*To keep your diamonds on the right floor, you don’t want them hanging in the basement, do you?!*’ Op een dergelijke wijsheid konden we natuurlijk alleen maar gehoorzaam knikken. We waren binnengelokt door een mand met koopjes en we verlieten na een uur haar fraaie lingeriewinkel met aankopen die we helemaal niet van plan waren aan te schaffen. Maar tja, mevrouw Martin kon wel verkopen en niet alleen one-liners. Ze fladderde om ons heen. Voordat we het wisten waren er wel tien van die *really delicious bra’s* uitgeprobeerd. De kostbare merknamen vlogen ons om de oren waardoor we ons erg provinciaals voelden. Gelukkig herkenden we nog vaag de naam *Marie Jo* maar van *Simone Pérèle* hadden we echt nog nooit gehoord. Ze bekeek ons meewarig, maar, dat was wel weer zoet, ook de complimenten vlogen door de lucht. *Slim figure* en dat soort prettige teksten. Hoewel haar opmerking dat *people with a slim figure are the worst judges of themselves* natuurlijk wel aan de stevige kant was. Nee, ook zelf de bh aandoen was niet aan de orde. Al die klanten die er op een onjuiste wijze mee omgaan en haar met onverkoopbare artikelen opscheppen, dat was niet de bedoeling. Ze cirkelde als een havik om haar prooi. Hup, gebod ze, de armen naar voren voor de volgende. Ze wees op de poster van *Simone Pérèle*; een blonde, melancholieke jonge vrouw in een verleidelijke pose. ‘Dit,’ zei ze en wapperde achteloos met haar hand, ‘zijn allemaal meisjes van zeventien en ook nog gefotoshopt.’ Een vrouwenlichaam op leeftijd heeft nu eenmaal rondingen, ook op plekken waar de eigenaar ze liever niet heeft. Ze kneep in een nauwelijks waarneembaar rolletje dat onder haar eigen bh-bandje vandaan kwam. Achtenvijftig was ze. Gezegend met een meisjesachtig figuur en een karaktervol hoofd. Een vlotte blonde coupe verraadde een professionele kapper. Voordat we het wisten kregen we haar levensgeschiedenis te horen. Over haar danscarrière in musicals, reizend over de hele wereld; haar voorliefde voor Zweden en Stockholm; haar werk in een ziekenhuis; en nu sinds twee jaar het openen van een lingeriezaak in het Noorse Røros. Een zeer luisterrijk stadje weliswaar, maar het heeft slechts 3500 inwoners. Kon ze daar wel van leven? Ze knikte, ze had haar voorraad afgestemd op de verschillende doelgroepen. De traditionele, lees grote, stevige witte en vleeskleurige voor de plaatselijke bevolking, en de meer gedurfde versies voor de talrijke, overwaaiende toeristen zoals wij. Of het hier niet te koud was? Røros schijnt de koudste plaats van Noorwegen te zijn met winters van minus dertig, veertig graden, verklaarden we. Ze vond het een watjesvraag. Ze woonde zelf *nog* kouder, hogerop, in de bergen, alleen met haar drie katten; haar man had ze zonder tranen in Trondheim achtergelaten. Ze wees naar het noorden. Of ze dan geen problemen had ’s winters haar winkel te bereiken, vroegen we haar, speurend naar een piezeltje ongemak. We hadden het antwoord kunnen raden. Ze had toch een auto met winterbanden en twee benen. Nou dan. Kom, probeer deze nog eens, de Rolls Royce onder de bh’s. Weer een merk waar we nog nooit van gehoord hadden. *Chantelle*. Veel subtiliteit en belofte. Zonder schroom en met lenige vingers plaatste ze de diamanten van haar prooi op de juiste etage. Ze knikte tevreden over het resultaat. Als we het ondertussen nog niet door hadden, dan nu wel. Zij was een professional als het ging om het verkopen van die dingen en dan bedoelen we niet haar lovende woorden en haar vlugge handen en voetstappen.

Nee, de maat! Daar ging het in deze branche om. Ze gaf zelfs lezingen over het onderwerp. Driekwart van de vrouwelijke bevolking draagt de verkeerde maat. Ze plukte aan de Chantellebandjes aan de achterkant en liet ze een aantal keren als bewijs terugveren: *'If you buy the wrong size you will jump rope in them.'* We gniffelden om het beeld van touwtjespringende Noorse vrouwen. Al die vrouwen die steevast een maat te ruim kopen omdat het *so comfortable* is en vergeten dat het dragen een aantal centimeters aan de bh toevoegt. Ze schudde bedroefd haar hoofd. Ook aan ons gaf ze les. Van 70/75/80 variëren met D/C/B; of was het net andersom? We wezen op het koopje uit haar mand dat nog steeds op haar toonbank lag. Was dat dan wel de goede maat? Het was een slipje met voor ons onbegrijpelijke aanduidingen. Haar voeten raakten weer nauwelijks de grond toen ze terugkwam met het flardje textiel. Ze pakte tot onze verrassing de uiteinden van het slipje en bracht die *om de hals* van haar prooi bij elkaar. Er mocht geen vinger tussen passen en de koper mocht zichzelf natuurlijk ook niet wurgen, verklaarde ze. Ze inspecteerde de ruimte tussen hals en textiel en besloot gedecideerd dat dit slipje prima zou passen, het was zonder twijfel de juiste maat. We vroegen op onze hoede hoe ze aan deze volkswijsheid kwam. Ze glimlachte en antwoordde: *The gay parade in Amsterdam.*

2. Ontkenningsfase

Een mens kan niet een beetje zwanger zijn, en ook niet een beetje dood. Nou ja, dat laatste klopt voor ons niet helemaal. Wij verkeren namelijk geregeld in de ontkenningsfase als wij horen dat iemand enkele maanden geleden, of nog erger, al jaren geleden is overleden. Dan hebben we het vooral over Bekende Nederlanders. Doordat wij een deel van het jaar op reis zijn, missen we vele doden. Simpelweg doordat de informatiesunami op tv, radio en in de krant aan ons voorbij gaat. Op de een of andere manier kunnen we het gewoon niet geloven als we er veel later over horen. We verdringen met name het verscheiden van onze favoriete schrijvers en artiesten. Als ankerpunten in het leven wegvallen, wat resteert er dan nog? Neem nu Martin Bril. Natuurlijk weten we wel dat hij er niet meer is, maar toch. Elke keer als wij de Volkskrant lezen, glijden onze ogen naar de plek waar ooit zijn column stond. Martin is vast op vakantie, leuk voor hem, is onze eerste gedachte. Zijn uitgever verkeert volgens ons ook in de ontkenningsfase; die heeft tweeëntwintig april (zijn sterfdag) als nationale rokjesdag uitgeroepen. Alsof Martin Bril vanaf een wolk nog steeds steelse blikken op meisjesbenen zou werpen. Maar misschien is dat exploitatiedrift en geen ontkenningsfase.

Enfin, we discussieerden enige tijd geleden net over de vraag of Gert Jan Dröge nog leefde of niet, toen we bij een uitspanning aan de rand van het bos arriveerden. Buiten was een serveerster bezig. We besloten onze boswandeling nog even uit te stellen en bestelden twee koffie. De eigenaar was iemand met wie we zo af en toe diepgaande gesprekken voerden. We moesten hem maar eens vragen of hij zich erin herkende, in die ontkenningsfasetheorie van ons. Waar was hij overigens? ‘Ziek, in bed,’ vatte de serveerster bondig zijn gezondheid en verblijfplaats samen. We schrokken. Of het ernstig was? Ze schokschouderde en keek van ons weg. Het visioen van een bedlegerige, terminale patiënt kwam bovendrijven. We drongen aan. Ze schutterde dat het nou ook weer niet zo erg was, maar dat zijn ziekte wel eens lang kon duren. Klonk daar een snik in haar stem? We besloten het onderwerp maar te laten rusten en vroegen of zij hem namens ons beterschap wilde wensen. Dat wilde ze wel.

Toen we kort daarna het pad opwandelden, richting bos, hoorden we dreigend achter ons: ‘Wodan, hier.’ We keken achterom. Het was de vrouw van de eigenaar, die voortgetrokken werd door een bouvier die haar niet alleen in kilo’s de baas was. Ze hijgde en kon het beest met moeite tot stilstand brengen. Ze verontschuldigde zich. Het was altijd haar man die Wodan uitliet, verklaarde ze, haar wangen rood van de inspanning. We knikten begrijpend. ‘Hoe lang denkt u dat het nog duurt,’ vroegen we, ‘voordat uw man de hond weer kan uitlaten?’ Ze keek ons bevreemd aan. ‘Jullie maken zeker een grapje?’ vroeg ze korzelig. ‘Hoezo,’ antwoordden we op onze hoede. Ze wees achterom, naar de uitspanning. ‘Mijn man is een jaar geleden aan een hartaanval overleden.’ We volgden haar wijsvinger. Daar zagen we net hoe de serveerster onze kopjes afruimde. Haar schouders gebogen, haar rug in de ontkenningsfase.

3. Veranderende samenleving

Herkent u dit? Zijn er 's avonds gezellig vrienden op bezoek, gaat opeens hun mobiel af. Altijd midden in een geanimeerd gesprek, dat uiteraard stilvalt. Degene die wordt gebeld - vaak de vrouw - zoekt gehaast in haar tas naar het kraaiende apparaat. Drie paar ogen volgen lijdzaam haar handelingen. Het gerinkel wordt luider en met een zucht en een verontschuldigende blik neemt de vrouw uiteindelijk op, om dan met een gemoffeld "sorry" de gang op te sluipen. De achterblijvers proberen het verlaten gespreksonderwerp weer leven in te blazen, maar op de één of andere manier overheerst het gesprek op de gang dat iedereen onwillekeurig af luistert: "Nee, niet dát laatje, het ligt in het onderste... Gewoon trekken. Lukt het niet? O, papa doet hem wel open wanneer we weer thuiskomen... Wanneer? Heeft het dan zo 'n haast?... Goed, goed, we gaan over een half uurtje weg." Vaak gaat het niet om echt spoedeisende zaken - de kinderen zijn vaak op de rand van volwassenheid - maar het effect is groot. Een bordje op de deur gaat ons ook weer wat ver. De maatschappij is veranderd, mispelen we later mistroostig tegen elkaar.

Dat beseft ook het gemeentebestuur, dat nauwlettend in de gaten houdt of de inwoners van de stad lijden onder de veranderende samenleving. Dat doen ze onder andere door vragen te stellen aan een representatieve groep stedelingen. Hoe wij bij die groep zijn gekomen, weten we niet, maar wel dat we op gezette tijden een elektronische vragenlijst toegestuurd krijgen. Consciëntieus beantwoorden we die. Zoals de vraag waar we het meeste last van hebben? Lawaaiige burens, verkeer of hondenpoep op straat? Onze burens zijn engelachtig, het verkeerslawaai wordt gedempt door dubbelde beglazing, dus die vraag was gemakkelijk te beantwoorden. Vooral doordat de laatste tijd een onverlaat de plek net voor ons geveltuintje tot favoriete uitlaatplaats voor zijn hond heeft verkozen. Betrappen lukt niet. We zijn stelselmatig te laat of juist te vroeg. Dé daad zien we niet, alleen het visitekaartje. Soms bestuderen we langslopende stedelingen in gezelschap van een hond, maar steeds moeten we concluderen dat die daar te netjes voor zijn of dat de hond niet de juiste afmetingen heeft. We ruimen dus zoetjes de droppings op. Maar het blijft natuurlijk vervelend. En wij zijn niet de enigen. Regelmatig horen we een getergde vloek van een voorbijganger. Lof overigens voor de gemeente, die zeer bereidwillig bleek om actie te nemen. Maar hoe? Ons mailverkeer met hen nam Sherlock Holmesachtige proporties aan. De onverlaat bleef echter gewoon doorgaan.

Dus vroegen wij onlangs aan twee handhavers of hondenbezitters eigenlijk verplicht zijn met een zakje en een schepje op pad te gaan. Dan zouden agenten immers niet meer afhankelijk zijn van een heterdaadje... "Nee," antwoordden ze zichtbaar teleurgesteld. De hondenpoep is hun ook een doorn in het oog, maar een rechter heeft bepaald dat een schepje met zakje niet verplicht kan worden gesteld "omdat een hondenbezitter het ook met zijn handen kan verwijderen..." Ze grijnsden. Met plezier sluipen ze soms enige tijd achter een hondenbezitter aan in de hoop dat het beest zich niet meer kan inhouden. Ze willen wel eens zien wat het baasje kiest: een boete van € 90 of vuile handen. We wensten ze veel succes. Hun ogen kierden nog wat na van de voorpret.

4. De godfather van de Vespa

Bergafwaarts gaat het altijd prima met de Vespa; geen kunst, een autoped zou hetzelfde doen. En ook op de vlakke weg kan hij goed meekomen. Maar heuvel op, lijkt hij net een weerbarstig kind. Geen zin. Te steil. Te lang. Bokkig en nukkig geeft onze wesp, onze Vespa, er dan de brui aan.

Hij heeft een automatische versnelling, maar daar is op een steile heuvel weinig van te merken. Zigzaggend over de weg kruipen we omhoog en regelmatig zit er voor een van ons beiden niets anders op dan de heuvel op te lopen. Met dank aan de brommerzaak thuis, die geen verstand had van Italiaanse Vespa's, maar wel van rekeningen schrijven. Ze hebben niet alleen de automatische versnelling naar de Filistijnen geholpen, maar er ook voor gezorgd dat het vroeger zo prettige viertact geluid, is veranderd in dat van een dalende Boeiing. Wij zitten er maar mee. Gelukkig bevinden we ons in het land van de Vespa's, dus als ze ergens verstand hebben van ons zorgenkind.

Na onze terugtocht van nauwelijks vijfenveertig kilometer uit Ascoli Piceno, waar we meer dan tweeënehalf uur over gedaan hebben, vragen we raad aan Rosa. Of zij geen betrouwbare brommerzaak voor ons weet.

Ze veert op. Rosa vindt het heerlijk als ze iemand kan helpen. Snel pakt ze haar mobiele telefoon en belt met haar broer. Pietro werkt al zijn halve leven als monteur bij Fiat en heeft dus verstand van auto's. Brommers en auto's, het is allemaal dezelfde techniek, zal ze wel denken.

'Alora,' zegt ze, nadat ze heeft opgehangen, 'rijd maar achter mij aan, dan gaan we naar mijn garage in Amandola, die weet wel raad.'

Rosa's twee jaar oude Fiat Panda ziet er nog steeds gloednieuw uit. Ze rijdt dan ook héél voorzichtig. Bij het drukke kruispunt in Amandola wacht ze tot iedereen voorbij is, en als ook in een straal van vijfhonderd meter niemand meer te bekennen is, trekt ze op. Wij slingeren als een dronken aanhangwagentje achter haar aan; het is maar goed dat het allemaal heuvel af gaat, anders was het een dagtocht geworden.

Bij de garage staat Pietro ons op te wachten. Hij rijdt haar auto de garage binnen, waar ze eerst de olie controleren. Het land van de krul in optima forma. We wachten geduldig. Het valt ons wel op dat er geen brommers staan.

Als wij aan de beurt zijn leggen we omstandig en met veel gebaren uit, wat de problemen met onze Vespa zijn. We doen voor hoe moeizaam hij de helling op gaat, hoe vaak we wel niet moeten stoppen, en hoe we van de buitenbocht naar de binnenbocht gaan om hem dat extra zetje te geven dat nodig is om hem weer op gang te brengen. Tijdens onze uitleg worden we steeds opgewondener. We vergroten ons leed ter plekke. De monteur wacht totdat ons theater is afgelopen en zegt dan haastig, voordat we opnieuw beginnen:

'Scusi, maar dit is een garage voor auto's.' Gelukkig weet hij een alternatief voor ons. Op het industrieterrein aan de zuidkant van Amandola is een zaak die ook wel eens brommers repareert.

'Hoezo ook wel eens brommers? Waar is hij dan in gespecialiseerd?' vragen we gealarmeerd.

'Vooral in Ape's en kettingzagen,' antwoordt de monteur en doet na hoe een boomstam doormidden wordt gezaagd. Dit klinkt echt als de plek waar onze Vespa weer gerepareerd kan worden.

Rosa beaamt echter dat het een goede zaak is, want zij brengen hun kettingzaag daar ook

altijd heen voor onderhoud. De schat wil ons er wel naar toe brengen. Haar broer rijdt haar Panda weer de garage uit en gaat vervolgens naast haar zitten. We rijden terug langs het monument voor oorlogslachtoffers, de poort door, het plein over, langs de Agostinokerk en de gevorkte lindebomen, het dorp weer uit. Rosa stopt voor een laag wit gebouwtje waar met grote blauwe letters 'Husqvarna' op staat. Was dat merk niet ooit bekend door zijn naaimachines?

Op de binnenplaats staan enkele Ape's. Driewielers met een gesloten cabine, die op het voorwiel steunt, en daarachter een open bakje boven twee achterwielen. Je hebt ze in alle kleuren en ze zijn met de meest uiteenlopende leuzen versierd.

Wij zijn dol op die dingen. Het liefst hadden we zo'n Ape, een bijtje in het Italiaans, meegenomen in de camper, maar vol is vol. Voor de 50 cc Ape is geen rijbewijs nodig en jongens – we hebben nog nooit een meisje erin gezien – kunnen er vanaf hun veertiende in rondscheuren. *King of the road*, lezen we het opschrift van een fel oranjegele Ape. Deze berijder heeft in ieder geval geen last van een minderwaardigheidscomplex.

Gelukkig ontdekken we ook twee Vespa's, van enkele tientallen jaren oud weliswaar, maar toch, Vespa's. Dat geeft ons moed. Het doet denken aan de reparatie-avonturen van Peter Moore (¹) op zijn tocht door Italië met een veertig jaar oude Vespa. Bij hem lukte het ook steeds, en die van ons is nog jeugdiger dan zijn Sophia.

Een man van een jaar of veertig, met kortgeschoren haar en een baard die onder dezelfde tondeusestand is geweest, komt onze kant op. Hij maakt een terughoudende, aarzelende indruk. We laten ons er niet door uit het veld slaan en leggen nog eens het probleem van onze Vespa met handen en voeten uit. Dat van die bochten laten we maar achterwege.

Hij kijkt uitermate bedenkelijk: ons probleem is nog lang niet zijn probleem. Rosa en haar broer kijken ook uitermate bedenkelijk naar ons vervoersmiddel. Daar staan we dan; vijf volwassenen rond een zieke Vespa, waarbij de hoop op een afwerende dokter is gevestigd. Een diepe frons in zijn voorhoofd vertelt ons dat hij vandaag geen zin heeft in dit probleem. Of is het gewoon een te moeilijke opdracht voor hem? De man roept na enige verloren, zwaar geladen minuten enkele afgemeten woorden naar achteren en even later komt zijn – vermoeden we – vrouw met een kapotte aandrijfriem in haar handen alsof het een dode slang is. Haar gezicht staat net zo zorgelijk als dat van haar man.

'Is dit het probleem soms?' vraagt de man ons en houdt de slang voor onze neus.

We zijn de wanhoop nabij. Alsof de dokter aan zijn patiënt vraagt: 'Wat had u zelf gedacht dat het was?' Nee, dit is geen man die zich graag ontfermt over andermans zorgen. 'Geen idee,' antwoorden we, en moeten ons best doen onze wanhoop niet door te laten schemeren. Hij heeft toch wel verstand van brommers?

Net op dat moment komt er een boer aanlopen met een kettingzaag.

Zijn stem gaat in een veel hogere versnelling en hij neemt resoluut en met een opgeklaard gezicht de kettingzaag van de man over. Een korte, bemoedigende glimlach glijdt over zijn gezicht als hij afscheid neemt van de boer. Jaloersig staren we naar het tafereel. Na dit intermezzo staart hij weer mistroostig naar onze Vespa.

'Drie uur,' murmelt hij vervolgens. Hij geeft ons geen enkele garantie of het zal lukken. Geen glimlach, maar een bezorgde, peinzende blik is zijn afscheidsgroet voor ons.

Rosa en haar broer rijden weer terug naar huis, nadat wij hebben moeten beloven hen te bellen als de brommer niet gemaakt is. Een verontrustend vooruitzicht.

We doden de tijd door via het oude voetpad, via de Romeinse brug over de rivier de

¹ Peter Moore, Een Vespa met uitzicht (Vroom with a view)

Tenna, en dan steil omhoog, terug te lopen naar Amandola. In de Agostinokerk steken we deze keer een kaarsje voor onze Vespa op. Je weet maar nooit.

Terug gaan we over de weg, weer langs de lindebomen en dan linksaf richting industrieterrein. Aan de kant van de weg ontdekken we een overdekte Bocciodrome, getooid met de olympische ringen. De Italiaanse variant van *jeu de boules*. De hal biedt ruimte aan twee prachtige banen en binnen is een tiental mannen, op leeftijd, druk met het spel in de weer. De ballen knallen luid tegen elkaar. Iemand reikt ons er een paar aan; of we geen zin hebben om mee te spelen? De kunststof ballen liggen ons zwaar in de hand. 'Een andere keer,' antwoorden we, tenminste als onze Vespa het weer doet, denken we bezorgd.

Via het sportcomplex lopen we verder en komen langs de atletiekbaan, waar twee welgedane vrouwen van even boven de vijftig gezapig dribbelen. Buikjes vooruit. Ze roken. Een van hen draagt een bikinitopje boven een felgroen kort nylon rokje, de andere heeft een iets decentere outfit. Ze schommelen ons voorbij en groeten vriendelijk. Regelmatig worden ze ingehaald door een fietser die over hetzelfde parcours rondjes rijdt; en van tijd tot tijd door een snelwandele man met een headset op. We tellen in totaal vier sportievelingen hier in Amandola.

Het zweet druppelt van onze voorhoofden. Het is warm; of is het de angst dat de Vespa definitief is afgeschreven? Hoe dichter we bij Husqvarna komen, des te sterker wordt het visioen van een reddeloos verloren Vespa. Hadden we hem misschien beter niet in handen kunnen geven van die kettingzaagreparateur? Hoewel, hij had wel pientere bruine ogen en leek een serieus type. De sussende gedachten winnen het niet van onze angstgevoelens.

Met aarzelende pas lopen we het gebouwtje binnen. Een witrood lint schermt de werkplaats af van de winkel, waar vooral, uiteraard, kettingzagen worden verkocht. Onze Vespa zien we nergens. De *King of the road* blijkt oneerbiedig omhoog getakeld. Zijn kleine wielletjes hangen hulpeloos in de lucht. De eigenaar komt op ons af, zijn zwarte handen afvegend aan een groezelige handdoek. Wij vragen of hij onze brommer heeft kunnen repareren?

'Poco,'² zegt hij hoofdschuddend.

Onze toch al niet te hoge verwachtingen verdwijnen onmiddellijk, sijnpielen over het asfalt naar de rivier. We verzuchten. Dit hadden we niet moeten doen. We hadden nooit onze Vespa aan zijn Italiaanse handen moeten toevertrouwen. Dan nog liever die onbetrouwbare brommerzaak thuis.

'Kunnen we er nog wel op rijden?'

Hij haalt zijn schouders op, schudt zijn hoofd, en geeft ons weer die bedenkelijke blik.

'Quanta costa?'³

Hij wimpelt onze vraag weg.

'Kom morgen maar terug, rijdt eerst maar eens naar Rubbiano en kijk of hij die helling haalt. Betaal maar als je tevreden bent,' zegt hij.

Verrast door zoveel vertrouwen, maar met een angstig voorgevoel stappen we op de Vespa. Hij start in één keer. Gelukkig, dat doet het nog.

Daarna rijden we weg en begint de vuurdoop. Onze Vespa snort als een opgevoerde naaimachine. En dan? Dan jakkert hij zonder enig probleem de steile helling op! We hebben

² Weinig

³ Wat zijn de kosten?

moeite om hem geestelijk bij te houden. Hoezo bokkig en nukkig? Dat is verleden tijd. Dit is de tijd van wapperende haren en klapperende shirtjes. Met de brommer door Italië is de mooiste manier om het land te ontdekken, roepen we elkaar toe, terwijl onze Vespa verder voortraast over de steile bergweggetjes.

De volgende dag bedanken we de man uitvoerig en kussen zijn handen voor zijn heldendaad. We rekenen met veel genoegen de aarzelend door hem gesuggereerde dertig euro af en verzekeren hem dat we het jammer vinden dat we het thuis zonder hem moeten stellen.

Hij lacht verlegen, onze brommerheld, de godfather van de Vespa.

5. Guns and More

Omringd door stofwolken jakkert rancher John ons tegemoet in zijn pick-up truck. ‘*I could have shot you,*’ blaft hij als hij langsij komt. Wij lopen over een stoffig landweggetje in de veronderstelling dat we ons op het voor het publiek vrij toegankelijke grondgebied van het Bureau of Landmanagement (BLM) bevinden. Rancher John wijst op zijn pistool. Wij zouden niet de eersten zijn die zouden worden neergelegd omdat ze zonder toestemming privé grondgebied betraden, waarschuwt hij. Hebben wij niet gehoord van de stroom illegalen en de drugshandel? Hebben wij het waarschuwbord niet gezien? Hij bedoelt het muiskleine witte bordje met de cijfers 0399. We kijken hem glazig aan. Het blijkt een *neighborwatch* bordje te zijn. Deze variant kenden we nog niet. We zijn talloze bordjes tegengekomen met het woord ‘*Posted,*’ met in kleine letters de vermelding van een wetsartikel dat refereert aan het recht zich te verdedigen tegen ongewenste indringers. Serieus verdedigen: *first shoot, then ask*. Eerst denken we nog dat John overdrijft. Gewoon een oververhitte rancher. Het zal toch allemaal zo’n vaart niet lopen? Walmart is hier toch ook doorgedrongen? Nou dan. Toch wordt zijn verhaal de dagen erna vele malen bevestigd.

We bevinden ons in Bisbee (5500 inwoners), twee uur ten zuiden van Tuscon in Zuid Arizona, op een steenworp afstand van de Mexicaanse grens. Het is een voormalig succesvol mijnwerkersstadje in een canyon van de Mule Mountains. Door de gedaalde koperprijs en uitputting van de ertsvoorraden werd de mijn in 1975 gesloten. Bisbee werd echter een toekomst als *ghosttown* bespaard. Het werd ‘gered’ door de hippies. Ze werden aangetrokken door de geweldige ligging van het stadje, de prettige hoogte (1500 meter), en door de schilderachtige huizen die ze voor een paar duizend dollar kochten of kraakten. Of de hippies in de zeventiger jaren ook aangetrokken werden door de beschikbaarheid van drugs in het naburige Mexico vertelt het verhaal niet. Drugs spelen nu echter een grote rol.

Sean Hunter van het hotel ([Ctrl+click](#)) [The Inn at Castle Rock](#) aan de hoofdstraat van Bisbee, vertelt dat er net over bij grens van Aqua Prieta (40 kilometer ten oosten van Bisbee) een oorlog tussen twee Mexicaanse drugsbendes woedt. Ook dat er enkele Amerikaanse toeristen zijn omgekomen die toevallig op het verkeerde moment op de verkeerde plaats waren. De sheriff van Cochise county waar Bisbee in ligt, durft in bepaalde gebieden van zijn rayon niet meer te komen. Geheel onverwacht komt deze informatie niet. We zitten niet al te ver van de Mexicaanse stad Ciudad Juárez waar niet eens politie meer aanwezig is: allemaal vermoord of verjaagd. En het was ons ook opgevallen dat hier wel erg veel mannen met wapens rondlopen, niet alleen de oververhitte rancher John.

James Bond - zo heet hij echt - die wij later op de dag tegenkomen, woont in Palominas, een dorpje vlakbij de grens. Hij is vrijwilliger van de katholieke kerk waar wij onderdak hebben gevonden na onze ontmoeting met rancher John. James is een zestiger met een cowboyhoed op waar een grijze, gevlochten paardenstaart onder vandaan komt. Hij toont ons zijn wapenlicentie en vertelt dat hij niet anders gewend is dan met een pistool rond te lopen. Niet in de kerk natuurlijk, dat weet hij ook wel. Het pistool zit nu in het dashboardkastje van zijn auto en hij wijst naar een oldtimer verderop. Zijn vader had een pistool en een geweer; hij is er mee opgegroeid. Als hij en zijn vrouw Mary ’s avonds thuiskomen, blijven ze eerst in de auto zitten voordat ze uitstappen. Kijken of alles veilig is. We vragen hem of hij bordjes die wij regelmatig tegenkomen als: ‘*No trespassing. Violators will be shot*’, niet heftig vindt? Hij kijkt bedachtzaam. Nee, antwoordt hij even later beslist, dan weten mensen tenminste waar ze aan toe zijn. Dan zijn

ze alvast gewaarschuwd als er een *reasonable cause* is om te schieten. Zeker zoals het vermeende vervoeren van illegalen of drugs in een groene truck, denken wij met een huivering terug aan onze ontmoeting met John.

Hazel Hunter, een Nicaraguaanse, die in ‘The Inn at Castle Rock’ een exclusief restaurant aan het opzetten is (*Table Ten*, 520-366-1921) nodigt ons uit voor een lunch waarbij ze ons in contact wil brengen met Jonathan Wick, een messenmaker. Nu hebben messen niet bepaald onze interesse, maar Hazel is behalve aardig, ook vasthoudend. Niet alleen haar geweldige (fusion)keuken, maar ook Jonathan Wick blijkt een openbaring. Van beroep oorspronkelijk juwelier, heeft hij zich tien jaar geleden toegelegd op het maken van messen. Hij geeft ons een beknopte lezing over het ambacht en over zijn passie, het opgaan voor het meesterschap van de American Blade Smith Association, een wereldwijd gilde waarvan slechts een honderdtal leden het tot *master* hebben gebracht. We zullen u de details besparen, maar het is ongelooflijk wat deze man weet te maken. Jonathan Wick (ctrl+ click on: www.jpwickbladeworks.com) toont ons na een aantal juweeltjes van messen, een echte *Bowie*. Een begrip in Amerika, tenminste in Texas, New Mexico en Arizona, waar volgens Jonathan iedereen met een mes op zak loopt (als het geen pistool is, denken we broedend). De naam *Bowie knife* verwijst natuurlijk niet naar David maar naar de Texaan Jim Bowie die beroemd werd toen hij als secondant (sic!) bij een duel zijn tegenstander met een mes ombracht. Iedereen wilde daarna het mes waarmee Bowie zijn overwinning had behaald. Het is inderdaad de koning onder de messen. Het heft is van een gewei gemaakt en het staal blinkt moordlustig, zelfs met de florale motieven die Jonathan er op onnavolgbare wijze in heeft aangebracht.

Arizona is pas in 1912 bij de Verenigde Staten gekomen (als 48ste staat). Van oudersher heeft het het imago van een losbandige, wetteloze staat die onder andere door de mijnbouw veel gelukszoekers aantrok, door wie buitengewoon veel werd gegokt en gedronken. In 1914 werd de staat dan ook geheel drooggelegd, een maatregel die pas later ook elders werd toegepast. Nog steeds heeft Arizona trekjes van het wilde westen en als staat waar ze ‘het allemaal niet zo nauw nemen.’ Nog steeds *guns and more*.

Ander werk van Judy Lohman

- + Project Eva (roman, 2009)
- + Getekend (roman, 2010), vertaald in: Caught in the American dream (2013)
- + Driedelige reisserie Het Onbekende Italië
(reisverhalen/reistips over Abruzzo, De Marken & Lazio/Maremma, 2011)
- + De laatste dag van de Struisvogel (thriller, 2012)
- + Anders dan Anders (verhalenbundel, 2012)
- + How did you find us? (reisboek over Amerika, 2012)

Project Eva (roman, 2009)

Eva Berger heeft het energiebedrijf Synlec uit de rode cijfers gehaald en omgevormd tot een gezonde onderneming. Ze heeft alle reden de toekomst vol vertrouwen tegemoet te zien. Dan wordt Mineta Dusa aangesteld als nieuwe bestuursvoorzitter. Vanaf dag één lijkt deze vrouw maar één doel voor ogen te hebben: Eva het werken onmogelijk maken. Alles wat Eva doet of zegt, wordt verdraaid en tegen haar gebruikt. Plotseling staat haar hele leven op losse schroeven - niet alleen haar succesvolle carrière, maar ook de loyaliteit van haar medewerkers en medebestuurders. Als ook haar huwelijk onder druk komt te staan en zij haar huis dreigt te verliezen, knapt er iets in Eva. Ze weigert zich neer te leggen bij zoveel onrecht.

Lezersreacties op 'Project Eva':

‘...Een bijzonder verhaal, dat fascineert door de intriges. Makkelijk leesbaar geschreven, sterke dialogen...’

‘...Project Eva is een echte pageturner. Het is het beste boek dat ik de laatste jaren heb gelezen, niet in de laatste plaats door een meeslepend en realistisch verhaal...’

‘...Prettige schrijfstijl met geestige opmerkingen, gevoelige korte passage tijdens de rechtszitting, en verder fantastische beschrijvingen van de verschillende types: een ware psychologische roman...’

Hoofdstuk 1. Uit Project Eva:

1.

'Het is toch te gek,' mompelt Eva gespannen als ze naar haar kledingkast loopt. Zoals gebruikelijk loopt ze te gehaast: ze struikelt, uit een verwensing en kan zich nog net staande houden aan de kastdeur. Ze voelt zich klam en onrustig na de omwoelde nacht, waarin ze de dag van vandaag al diverse keren heeft meegemaakt. Ze wilde maar dat hij voorbij was, dat ze er nooit aan was begonnen.

Hou je verdorie toch rustig, houdt ze zichzelf voor. Ze dringt met moeite de malende gedachten terug, schuift koortsachtig haar kleding heen en weer, en kiest tenslotte voor een gebroken wit, linnen mantelpakje. Met haar ogen gesloten ruikt ze aan het pakje. Een vage parfumgeur uit het verleden komt haar tegemoet. Ze schokschouderd; het is een tijd geleden dat ze dit gedragen heeft.

‘Dat ik zelfs hierbij nog met haar rekening moet houden,’ denkt ze verontrust, en legt het pakje op haar bed, voordat ze op zoek gaat naar bijpassende schoenen.

Uit de aangrenzende badkamer klinkt het geluid van klaterend, stromend water, gevolgd door de gebruikelijke kreet van ontzetting. Ze stopt met zoeken, lacht en roept richting badkamer:

'En? Hoe koud is het vandaag?'

'Noordpool deze keer.'

‘Zelfs te koud voor een pinguïn?’

‘Zuidpool,’ roept Paul.

‘Wat?’

Paul, haar man, loopt zich afdrogend de slaapkamer binnen. Hij is een vijftiger, lang, donkerharig met een zweem van grijs, en op zijn kruin schemert de hoofdhuid door zijn haar.

‘Pinguïns leven op de Zuidpool, niet op de Noordpool’ zegt Paul bedachtzaam. Hij loopt naar het bed en staat peinzend stil bij het witte mantelpakje. Voorzichtig, zachtjes, prevelt hij de woorden alsof hij per ongeluk zijn gedachten hardop zegt:

‘Oh nee, dát zou ik niet doen.’

Hoe zacht de woorden ook worden uitgesproken, ze steken. Eva draait zich snel om, met twee verschillende schoenen in haar handen.

‘Waarom niet? Geef mij eens één goede reden om het niet te doen. Dit is mijn dag, en een dag waar ik naar toe heb geleefd, of tenminste, waar ik nu niet meer onderuit kan.’

Haar stem trilt per woord een octaaf hoger en haar knokkels zijn wit alsof ze de schoenen door de slaapkamer wil werpen. De ongerustheid tekent haar gezicht. De lijnen op haar voorhoofd zijn dieper dan anders, en haar gezicht bleker. Ze kijkt naar haar rechterhand, zucht en mikt één van de twee schoenen terug in de kast. Met haar vrije hand strijkt ze haar korte, warrige blonde haar met een beslist gebaar naar achteren, alsof de discussie hiermee wat haar betreft gesloten is. Voor Paul niet. Hij probeert haar tot inkeer te brengen.

‘Niet doen Eva, ze zal het opvatten als een provocatie.’

Eva snuift en vat haar ergernis van de afgelopen twee maanden samen: ‘Alles wat ik doe of zeg vindt zij bedreigend of maakt haar gek van jaloezie. Ik kan net zo goed in een jute zak gaan lopen.’

‘Eva, hou op. Je bent voor haar gewaarschuwd en jullie ontmoeting was op zijn zachtst gezegd alarmerend. Het kan je je baan kosten.’

‘Daar geloof ik niets van. Als iemand op de verkeerde post zit, is zij het,’ zegt Eva beslist dan ze zich voelt en loopt naar terug naar het bed. Daar struikelt ze over het half opgerolde kleed.

‘Verdorie, wanneer komt die Léon nu eindelijk?’ foetert Eva retorisch.

Léon is de timmerman die al weken geleden zou komen om een aantal vloerdelen te vervangen. Elke ochtend herhaalt zich hetzelfde ritueel: een struikelende, mopperende Eva, en een Paul die zich voorneemt weer eens te bellen.

Paul zet zijn bril op, stapt als een reiger over het opgerolde kleed en waagt nog een laatste poging:

‘Eva, het is beter als je je vandaag kleedt alsof je de Wachtoren gaat slijten.’

‘Kun je haar geen slaappillen geven, of nog iets beters, in plaats van bètablokkers?’ zegt ze, terwijl ze naar haar crosstrainer loopt en een korte snijdende beweging over haar hals maakt.

‘De volgende keer als ze in mijn apotheek komt zal ik eraan denken.’

De crosstrainer staat in de hoek van de slaapkamer. Automatisch doet Eva de zachtgele luxaflex open. Nog in haar lange, vochtige, zwarte slaapshirt, met een afbeelding van *Planet Earth*, stelt ze het apparaat op vijftien minuten in, zet de wekkerradio harder en gaat aan de slag. Ze hoopt dat ze de aankondiging van het evenement van vandaag hoort. Haar armen maaien ritmisch van voor naar achteren, terwijl haar benen schijnbaar onafhankelijk van haar lichaam, een eigen, zwaarder circuit doorlopen.

Net zo zwaar als het kennismakingsgesprek met haar nieuwe voorzitter. Zou Dusa die dag misschien zenuwachtig zijn geweest, vraagt Eva zich nu, trappend op haar crosstrainer af. Zou ze misschien hebben opgezien tegen de ontmoeting en daarom drie keer de afspraak door haar secretaresse hebben laten verzetten? Was het achteraf gezien niet beter geweest om gewoon af te wachten en niet op eigen initiatief een afspraak te maken? Of zou dat ook als provocerend zijn

ervaren? Waarschijnlijk wel. Het gesprek maalt nog steeds door haar hoofd. Al weken. Wat heeft ze toch verkeerd gedaan? Nou ja, dát weet ze wel. Ze herinnert zich die eerste ontmoeting nog als de dag van gisteren.

Ze had vier weken, drie dagen en anderhalf uur moeten wachten, voordat ze eindelijk binnen mocht komen. De blauwe, prikkelende walm van sigarettenrook verwelkomde haar. Dusa zat onderuitgezakt in een fauteuil en blies ongegeneerd de rook in haar richting, maar zei niets. Ze bleef zitten; haar buik, verpakt in een strak rood T-shirt, bolde over haar gebleekte spijkerbroek.

Met uitgestrekte hand was Eva op haar afgelopen. Haar voorzitter beantwoordde de groet met zichtbare tegenzin, zonder op te staan.

'Goedemorgen, mijn naam is Eva Berger; ik ben hier om kennis met u te maken en u over Synlec te informeren.'

'Dat had ik begrepen van mijn secretaresse,' klonk het kortaf.

Eva schrok van de onmiskenbare haat in haar kleine bruine ogen, die door de dikke brillenglazen priemden, Eva filerend. Wat bezielde deze vrouw? Ze hadden elkaar toch nog nooit eerder gezien? Wat had Eva verkeerd gedaan om haar op dat moment al zo vijandig te stemmen? Eva aarzelde een moment:

'Eh, zal ik hier gaan zitten?' Eva wees naar de andere fauteuil.

Dusa haalde met een onverschillige ruk haar schouders op.

'Oh, dat kan, u mag ook blijven staan.'

Eva twijfelde en besloot uiteindelijk toch maar op de lege fauteuil plaats te nemen.

Haar voorzitter drukte geïrriteerd de sigaret uit en pakte haar koffiekopje. Ze nam een slok, en nog één, hiermee de geladen stilte verbrekend. Eva kreeg niets aangeboden, onwillekeurig slikte ze.

Ik had toch moeilijk om koffie kunnen vrágen, bedacht ze nu, bozig op de cross trainer trappend.

Met haar vorige voorzitter, de wethouder van Economische Zaken, had ze meer dan vijf jaar een prima samenwerkingsrelatie gehad. Plotseling was hij lid van Gedeputeerde Staten geworden, en had Eva uit de krant moeten vernemen dat hij door een onbekende mevrouw was opgevolgd. Iemand zonder enige werk- of bestuurservaring, die door haar functie als wethouder automatisch ook de nieuwe voorzitter werd van Eva's bedrijf Synlec. Vijf jaren van prima samenwerking werden verpulverd door de carrièrestap van haar vorige voorzitter, of dat nu goed was voor het energiebedrijf of niet. Ze zou weer helemaal opnieuw moeten beginnen met het opbouwen van een samenwerkingsrelatie.

Dusa deed lang over haar koffie en bleef Eva aanstaren. Eva op haar beurt testte met een glimlach het harnas tegenover haar. Tevergeefs. Haar voorzitter bleef halsstarrig zwijgen als een verongelijkt kind, belust op revanche. Wat bezielde deze vrouw? Wat een absurde situatie.

Uit haar tenen voelde ze de kriebellach omhoog komen. Altijd als Eva zenuwachtig werd, ging ze giechelen en als het helemaal erg werd, verzandde ze in een hysterische lachbui. Het was een storende eigenschap, dat vond ze zelf ook. Maar ze had er altijd al last van gehad; vanaf de kleuterschool tot nu, op haar vijftigste. En de eigenschap was in de loop van de jaren sterker geworden. Je zou met de jaren toch rijper en wijzer moeten worden, in plaats van je te verliezen in onzekerheid en schoolmeisjesgegiechel. Het ergste was dat ze niet alleen in giechelen uitbarstte of een lachbui kreeg, maar er soms ook dingen uitflapte, waar ze later spijt van kreeg. Eva voelde haar mondhoeken trillen. *Hou je in, dacht ze, niet lachen. Dit is serieus. Probeer een*

gespreksonderwerp te vinden, laat haar ontdooien, verzin iets. Met de minuut kreeg Eva het warmer en haar onnatuurlijke glimlach kleefde zich vast op haar gezicht. Ze bezag het *tableau vivant* in gedachten. Een keurige, opgedirkte mevrouw in een wit linnen mantelpakje, die haar best doet in de smaak te vallen bij een...? Ja, wat voor iemand is die Dusa eigenlijk?

De lach had zich ondertussen omhoog gewerkt naar haar buik. Het rommelde als een naderend onweer. Eva kreeg het nog warmer; ze herkende de signalen van haar lichaam. Dit was tweede fase van het uiteindelijke verlies van controle over zichzelf.

Ze had het al zo vaak meegemaakt. De ergste keer was tijdens haar auditie geweest; of was het bij haar promotie? Ze schaamt zich nog steeds als ze aan die promotie denkt: *'Hooggeleerde oppo...eh... oppositie,'* had ze de professor genoemd, die haar de eerste vraag stelde.

'Hooggeleerde opponent,' had Paul als haar paranimf onmiddellijk in haar oor gesist.

Het leed was al geschied. De zaal bulderde en overstemde haar eigen nerveuze gehinnik.

Hier zou ze niet gered kunnen worden door de zaal. Onwillekeurig duwde ze haar samengevouwen handen dwingend tegen haar buik; daarna wreef ze nadrukkelijk over haar gezicht om de vastgestreken plooi eruit te halen.

Ze hoefde toch ook niet aardig gevonden te worden. Toe nou, stel je eens wat weerbaarder op, sprak ze zichzelf toe. Je hoeft toch niet bang voor haar te zijn? Ze lijkt toch niet op je moeder? Hoewel, die oogjes?

Tot haar ongerustheid kwamen haar woorden minder soepel naar buiten, alsof haar lichaam zich al opmaakte voor iets anders dan een goed kennismakingsgesprek:

'Eh, het leek mij goed u het een en ander over Synlec te vertellen, aangezien u, eh, in uw nieuwe functie van wethouder qualitate... eh qua, ook de nieuwe voorzitter bent van mijn bedrijf.'

'Kwaliteit wat?' snauwde Dusa geërgerd en ging onmiddellijk rechtop zitten. Strijdlustig vroeg ze aan Eva:

'Vraagt u zich soms af of ik wel voldoende kwaliteiten bezit?'

Eva voelde haar lach onmiskenbaar in haar keel opborrelen en haastte zich het misverstand te bezweren. Haar woorden rolden ongecontroleerd naar buiten:

'Nee, natuurlijk niet, u zult denk ik vast wel kwaliteiten hebben. Daar hoop ik tenminste wel op. Het is een Latijnse uitdrukking, het zal wel door mijn *gymopleiding* komen.'

'Uw sportopleiding?'

Dit was de druppel.

'Mijn sportopleiding?' gierde Eva van de lach. Het was zover, haar zenuwen bevrijdden zich uit hun dwangbuis. Ze rolden in lachgolven uit haar mond. Eva probeerde ze te stoppen en sloeg haar hand voor de mond. Het werd alleen maar erger. *O nee, hou op,* probeerde ze zichzelf in bedwang te houden; tevergeefs. Haar voorzitter ging steeds grimmiger kijken, waardoor Eva alleen maar zenuwachtiger werd. Om het erger te maken, hikte ze diverse keren: 'Sportopleiding?' om daarna weer in een onderdrukte lach uit te barsten. Pas toen Dusa aanstalten maakte om op te staan, kon ze er met moeite een hakkelende zin uitpersen. Ze veegde besmuikt haar lachtranen weg.

'Nee, nee, sorry, ik bedoelde mijn middelbare school.'

Haar voorzitter schudde geïrriteerd haar hoofd en zei:

'Beperkt u zich tot gewoon taalgebruik, wilt u? En wilt u nooit meer zeggen dat Synlec uw bedrijf is. Het is niet 'uw bedrijf', het is van de gemeente, niet van u.'

Het zweet druppelt gestaag van Eva's rug, vooral door de herinnering aan het venijnige gesprek.

Wat heeft ze een spijt van die afspraak. De toon was gezet. Had ze haar mond maar gehouden over dat stomme 'qualitate qua' en had ze zichzelf maar in bedwang kunnen houden. Het rolde zomaar uit haar mond, ze had er niet eens over nagedacht dat het wel eens verkeerd zou kunnen vallen. Of had ze die Dusa op haar nummer moeten zetten? Wat is wijsheid? Kon ze de tijd maar terugdraaien.

Ze trapt en trapt. Het lijkt wel alsof het apparaat zwaarder trapt dan anders. Of krijgt ze gewoon meer moeite met dat ding? Of, nog erger, is ze weer zwaarder geworden? Waarom kan ze zichzelf ook niet beter in bedwang houden? Ze weet het wel, na haar drieënveertigste is haar lichaam zijn eigen koers gaan varen.

Elke vervolgspraak mislukte en in de wandelgangen werd Eva gewaarschuwd dat Dusa zich laatdunkend over haar uitliet. Dat Eva teveel aandacht trekt en haar voorzitter in de schaduw zet. Vuile praatjes. Hoe kan ze zich daar nu tegen verweren? Wat een niveau. Wordt ze hiermee niet naar beneden getrokken om zich als een straatvechter te gaan gedragen? Ze zou het niet eens kunnen als ze dat al zou willen. Misschien is dat haar probleem, nooit geleerd om zich op het schoolplein te handhaven. Misschien was minder muziek en meer knickers beter voor haar geweest.

Eva trapt nog woedender op haar crosstrainer, waardoor het zweet in haar ogen druppelt. Met een nerveus gebaar veegt ze het weg.

Haar voorzitter notabene, iemand die zich altijd achter haar zou moeten opstellen. Zeker op een dag als vandaag. Wat heeft ze zich ook op de hals gehaald. Had ze maar nooit meegedaan. Wiens idee was het eigenlijk? Van Maarten Hovius, haar adjunct? Of Roos, de controller? Of zouden ze het samen met Jean, het hoofd Personeel en Organisatie hebben bedacht? Ze heeft alleen maar meegewerkt om haar bedrijf, pardon voorzitter, Eva trapt nog een paar keer driftig de pedalen in, het *gemeentelijk* bedrijf, onder de aandacht te brengen. Nu staat zij vandaag in de schijnwerpers en als ze niet oppast, breekt daarna pas echt de hel los.

Was ze er maar nooit aan begonnen. Aan de andere kant, waarom zou zij zich moeten wegcijferen? Al haar prestaties bagatelliseren? Is ze het dan niet waard om gezien te worden, om erkend te worden om haar kwaliteiten? Zal het haar lukken vandaag? Of kan ze er maar beter voor zorgen dat ze verliest? De weg van de minste weerstand kiezen?

De cross trainer staat strategisch voor het raam opgesteld en ze kijkt naar het huis aan de overkant. Haar overbuurman gaat net de deur uit, raapt de krant op en zwaait naar haar. Enthousiast zwaait ze terug, zoals ze elke ochtend doet. De buurman kijkt vragend naar haar op en brengt een paar keer zijn hand naar zijn mond. Ze knikt, steekt haar duim op en ziet hoe hij in zijn Mercedes stapt en wegrijdt.

Een half uur later draagt Eva een neutraal antracietgrijs mantelpak met een dunne rode streep. De rok komt net iets boven haar knieën. Haar benen, gehuld in bijpassende lichtgrijze nylons, eindigen in donkergrijze suède pumps met een lage spitse hak. Op haar rok draagt ze een crèmekleurige, hooggesloten blouse, met slechts de bovenste twee knoopjes los. Paul knikt waarderend:

'Twee wachttorens graag.'

Eva grijnst samenzweerderig waardoor ze haar regelmatige witte tanden ontbloomt. Tandens die haar ouders een fortuin hebben gekost en haar jaren van ellende en beugelleed.

Als enige frivoliteit heeft ze zich een zachtroze lange zijden sjaal veroorloofd, een herinnering aan één van hun reizen, naar India. Ze heeft hem achteloos, maar tegelijk met - voor haar bijzonder - veel zorg over haar schouders gedrapeerd. Ze kent zichzelf, hij zal wel weer als een supportersjaal om haar nek hangen voordat ze de deur uit is.

Haar korte blonde haar heeft ze weer in bedwang gekregen, waardoor de aandacht wordt gevestigd op haar vierkante kin en prominente neus. De neus waarmee ze vroeger veel werd geplaagd met de opmerking: 'Bij het uitdelen van de neuzen stond jij zeker vooraan.' Nu is ze best trots op haar grote neus en haar (te) wilskrachtige kin. Die kin van haar vader gaat nu langzaam op en neer, het viergranenbrood gedachteloos vermalend

Het zonlicht wijst half acht aan. Elk hebben ze een deel van de ochtendkrant voor zich. Eva's blauwe ogen scannen nerveus de pagina's, maar ze kan geen vooraankondiging van het evenement vinden. De radio staat zachtjes afgesteld op de landelijke nieuwszender en vult de keuken met een monotoon murmelend achtergrondgeruis. Verder zijn alleen het geritsel van het omslaan van de pagina's en de hond van de overbuurman te horen.

Zodra ze eindelijk dé aankondiging hoort rent Eva naar het keukenblok, een stoel meeslepend in haar sprint. Per ongeluk draait ze het volume van de radio eerst lager, mompelt binnensmonds de tweede verwensing van vandaag, en zet hem daarna voluit. De stem van de nieuwslezer vult als een opgevoerde stadsomroeper elke hoek van de keuken:

'..... Berger, algemeen directeur van Synlec, zijn de heren Arno Moorman en Martin Polderman van de bedrijven Pressto en Kemgem doorgedrongen tot de finale waarin zij om de eer strijden van Manager van het Jaar. Elk van hen is voorgedragen door het eigen personeel. De verkiezing is een jaar geleden begonnen met driehonderd kandidaten en heeft vijf rondes gekend. Uiteindelijk zijn er drie kandidaten overgebleven waaronder één vrouw. Om vier uur wordt de landelijke winnaar bekend gemaakt door de juryvoorzitter, de minister van Economische Zaken. De winnaar krijgt een cruise voor twee personen in het Caribische gebied aangeboden.'

Eva draait abrupt de knop van de radio om. Alleen het blaffen van de hond van de overbuurman dringt gedempt hun keuken binnen.

'Ik hoop niet dat ik win, ze zal des duivels zijn.' Eva loopt langzaam naar Paul toe. Ze gaat bij hem op schoot zitten, hij kreunt even, en streelt langzaam haar rug onder de geruststellende woorden:

'Maak je nou geen zorgen, ze vindt het vast prachtig voor het bedrijf. Het is toch goed voor Synlec als je wint? Je piekert teveel over haar.'

Een paar minuten lang zit ze te somberen op zijn schoot. Dan wijst ze naar de overkant van de straat, naar het huis van de buurman, staat resoluut op, en zegt:

'Ik hoop dat je gelijk hebt. Help mij vanavond herinneren dat ik Jacky eten geef en haar uitlaat.'

Project Eva is op dertig sites te koop.

Onder meer via www.ebook.nl

✚ Getekend (roman, 2010), vertaald in: Caught in the American dream (2013)

Het schrijversechtpaar Judy Lohman debuteerde eind 2009 succesvol met de spannende psychologische roman Project Eva. Hun volgende roman Getekend neemt de lezer weer mee naar het inferno van een onterechte beschuldiging. Teade Jaagsma had een rustig en overzichtelijk bestaan als een bescheiden boer in de jaren vijftig. Een handvol koeien, een drietal jonge kinderen en een verstandshuwelijk waarmee hij had leren leven. Opeens wordt zijn leven overhoop gehaald als hij door de politie wordt opgepakt en beschuldigd van seksueel misbruik van zijn zesjarige buurmeisje Famke. Zodra dit bekend wordt keert de dorpsgemeenschap zich tegen hem. Hij komt letterlijk alleen te staan. Het is zijn woord tegen dat van Famke. Het net sluit zich nog meer als aanvullend bewijsmateriaal wordt gevonden. Uiteindelijk ontdekt zijn vrouw wie de werkelijke dader is. De beschadiging van hun relatie en van zijn reputatie in de kleine dorpsgemeenschap heeft zich echter al voltrokken. Emigratie naar Amerika en het aannemen van

een nieuwe naam lijken nog de enige uitweg. Maar kan hij nog vluchten voor wat hem is aangedaan? Of tekent de gebeurtenis hem en zijn gezin voor de rest van hun leven? Komt ooit nog naar buiten wat er in werkelijkheid is gebeurd? Net als Project Eva is de roman Getekend een pageturner. Het boek van ruim 400 pagina's - gebaseerd op een ware gebeurtenis - laat zich maar moeilijk wegleggen.

Anita Witzier:

"Een heftig boek dat vanaf de eerste pagina boeit en leest als een trein."

Hoofdstuk 1. uit Getekend

1. Onverwacht bezoek

In de verte hoort hij een bekend geklepper. Het zijn de roffelende klompjes van zijn zoontje. Het klinkt als een hagelbui op de betonnen vloer. Zijn witte kuif wiegt op zijn hoofd heen en weer. Tondeuse, denkt hij bij zichzelf en zet de taak op zijn mentale to-do-lijst.

‘Vader, *plisie*.’

‘Wat bedoel je, kleine leeuw?’

‘In de keuken.’ Het jongetje wijst opgewonden achter zich. In de deuropening verderop wenken twee agenten. Ze wijzen op hun glimmende schoenen en op zijn smoezelige stalvloer. Op dat moment schopt Baukje de emmer om. Altijd Baukje. Verdorie, weer tien liter melk en een hoop werk in de grup. Binnensmonds smooit hij een verwensing, zet zijn pet verder naar achteren

en loopt langzaam met de lege emmer op de agenten af.

‘Boer Jaagsma?’

‘Mijn vrouw vindt dat *boer* maar zo zo, maar dat Jaagsma klopt helemaal. Dit is mijn zoon Lieuwe.’ Hij wijst trots op zijn kind, dat na het horen van zijn naam nagenoeg uit zijn klompjes opstijgt.

‘Loopt u mee?’ De beide agenten draaien zich om. Zelfs zonder zijn antwoord af te wachten. Hij volgt ze en laat even later zijn klompen voor de deur van hun woonkeuken staan. Zijn vrouw Botje staat handenwringend aan het aanrecht. Haar gezicht is een naderende onweersbui. Er is iets met mijn vader, denkt hij plotseling in paniek. Een hartaanval? Of is het een ongeluk? Voordat hij iets kan vragen, bast de oudste agent, een man aan de verkeerde kant van de vijftig: ‘U weet waarom wij hier zijn.’

Voordat hij kan antwoorden valt zijn vrouw in: ‘Nee, natuurlijk weet mijn man dat niet. Waarom zegt u niet gewoon wat er aan de hand is en loopt u door het huis alsof wij iets misdaan hebben? Dit kan toch niet zomaar. Heeft u wel een huiszoekingsbevel?’ De stem van zijn vrouw klimt bij ieder woord een octaaf omhoog. Een blos kleurt haar gezicht en haar schuine blauwe ogen - als in een werkstuk van Picasso, haar handelsmerk dat haar een onverwachte Oosterse schoonheid verleent - verdwijnen in een sluier van woede.

Hij steekt zijn hand op en vraagt rustig: ‘Waar gaat dit over?’

Nu is het de andere agent die spreekt. Een iets jongere versie, maar wel reeds belegen.

‘Stopt u maar met deze komedie. U weet drommels goed waar u zich schuldig aan heeft gemaakt. U bent een smeerlap. Meekomen.’ Tot zijn ontzetting beveelt de agent hem zijn handen uit te steken en rammelt met een paar handboeien. Hij heeft nog steeds de lege emmer in zijn hand en zet hem neer. Het metaal klinkt hol op de schoongeboende plavuizen. Dan pas merkt hij dat hij ook nog steeds het melkkrukje omgegord heeft. Ontgoocheld gespt hij de riem los, waardoor het krukje - net voordat hij het kan pakken - met een onheilspellend geluid op de grond terechtkomt. Er valt een stilte. Zijn vrouw is de eerste die deze verbreekt.

‘U kunt mijn man niet zomaar meenemen. Hij moet melken.’

‘Nou mevrouw, dat kunt u dan zelf gaan doen. Uw man gaat met ons mee en ik zou er niet op rekenen dat hij snel weer terugkomt.’

Ze gaat snel tussen de agent en hem in staan. Niet alleen boven hem, maar ook boven de agent torent ze uit. Zijn vrouw is indrukwekkend in haar verbolgenheid. Hij krijgt bijna medelijden met de agent. Die duwt haar opzij en trekt zijn handen op zijn rug.

‘Pas op, dat doet pijn,’ zegt hij verontwaardigd. Net zoveel pijn als de daarop volgende kniestoot waarmee de agent hem de keuken uitduwt, de gang in. Daar komt hij zijn oudste zoon Jelle tegen, die zich zachtjes huilend tegen de vochtige overjassen drukt. Als hij zijn zoon in een flits aankijkt, duikt deze achter een jas; die van zijn moeder.

De politieauto jakkert over de slingerende landweggetjes. Hij kan wel bedenken waar ze hem naar toebrengen, maar vraagt het voor de zekerheid toch: ‘Gaan we naar Leeuwarden?’ Hij krijgt geen antwoord. De handboeien knellen en dwingen hem iets voorover te leunen. ‘Waar word ik van beschuldigd? Waar gaat dit over?’ Zijn stem komt met moeite boven de sirene uit. De agent naast de bestuurder draait zich om en duwt hem, zonder te antwoorden, weer naar achteren.

‘Waar is dat nou voor nodig?’ vraagt hij.

‘Smeerlappen zoals jij verdienen geen medelijden,’ antwoordt de agent, nauwelijks hoorbaar.

De man volhardt in zijn zwijgen, ook als hij het nog een keer vraagt. Verbolgen kijkt hij naar de voorbij glijdende dorpen in het vlakke landschap. Hij kan maar niet bedenken wat ze van

hem willen. Smeerlap? Hij? Dit moet een misverstand zijn.

**Getekend is op dertig sites te koop.
Onder meer via www.ebook.nl**

✚ **Driedelige reisserie Het Onbekende Italië**
(reisverhalen/reistips over De Marken, Abruzzo & Lazio/Maremma, 2011)

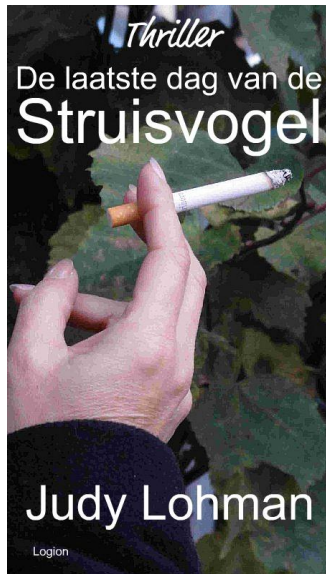
Deze ebooks zijn een must voor elke liefhebber van Italië. Het schrijversechtpaar Judy Lohman trok vijf maanden in een omgebouwde vrachtauto door Italië, op zoek naar streken die nog niet of nauwelijks zijn ontdekt. Een reis door een prachtig land, vol onverwachte avonturen en bijzondere ontmoetingen. De reis vond zijn weerslag in de reisgidsen/-verhalen: Het Onbekende Italië, dat uit drie delen bestaat: De Marken, Abruzzo, Lazio en Maremma. In De Marken beschrijft Judy Lohman onder meer het verborgen natuurpark Sibillinegebergte, de stad Ascoli Piceno - die op ieders verlanglijstje zou moeten staan - de adembenemende Quintana met de Giostra - een middeleeuws steekspel te paard - en een bijzondere ontmoeting met Bruno Liberati, een man die de verzetsheld Giorgio Perlasca aan de vergetelheid probeert te onttrekken. Ook attendeert zij u op een sterrenrestaurant, verscholen in een vlekje diep in het Sibillinegebergte, waar Italianen vanuit alle hoeken van het land begerig op afkomen. Dit en nog veel meer pareltjes die eigenlijk geheim zouden moeten blijven. Het deel Abruzzo beschrijft de avonturen van het echtpaar vanuit het onbekende, hoog gelegen bergdorpje Rovere. Zij raakten bevriend met de energieke Italiaan Luigi Nusca die hun onvermoebaar wekenlang onontdekte plekjes heeft laten zien, zoals het Campo Imperatore: het Tibet van Italië. Niet alleen dat, maar ook ongewone kerken, verborgen opgravingen, zelfs vergeten steden die nog half onder de grond liggen. In het deel Lazio & Maremma wordt beschreven hoe de van oorsprong moerassige, malariarijke streek zich na de Tweede Wereldoorlog ontwikkelde tot het lieflijke en aantrekkelijke maar onbekende Zuid-Toscane/Noordwest Lazio van nu. U wordt meegenomen naar de schitterende openlucht thermen van Saturnia en de Etruskische schatten in de prachtige stad Tarquinia. Zij raden u tevens het sfeervolle, middeleeuwse stadje Vitorchiano - een voormalige Etruskische nederzetting - van harte aan. Net zoals het bijwonen van de Corpus Domini, een kunstzinnig bloemenfestijn in Bolsena of een bezoek aan de verborgen necropolis bij Castel d'Asso. Wandeltochten door een adembenemende natuur voeren u langs grofwoningen uit het stenen tijdperk

De multimediale ebooks zijn rijk geïllustreerd en bevatten vele links naar informatieve sites en Youtube. Het nieuwe lezen. Als u dit boek leest, wilt u maar één ding en dat is onmiddellijk afreizen. De ebooks zijn geschikt voor ipads, ereaders, tablets, iphone.

Gewaardeerd door Dolcevia.com met vijf sterren (*****)

De reisserie is op dertig sites te koop.
Onder meer via www.ebook.nl

De laatste dag van de Struisvogel (thriller, 2012)

Dixie Voogd heeft haar leven op orde. Met werk dat haar uitdaagt en trouwe vrienden. Naar haar idee heeft ze de affaire van haar man overleefd. Natuurlijk, ze rookt te veel, veel te veel zelfs, en draagt een jarenlang geheim met zich mee dat ze nauwelijks voor zichzelf durft te erkennen, maar voor de rest? Zij is *arrivata*. Totdat ze op een willekeurige dag een bericht uit haar verleden krijgt. Vanaf dat moment wordt haar rustige leven onderuit gehaald. De nachtmerrie begint. Op alle fronten. Haar gezondheid speelt op. Peter, haar man, verliest zijn baan en lijkt daarna zichzelf te verliezen. Een schim uit haar verleden, haar vroegere geliefde, Lars Kreveld, komt een oude rekening vereffenen. Hij chanteert haar, maar waarmee? Is het een oude misdaad die het daglicht niet kan verdragen, of speelt er nog iets anders op de achtergrond mee? ‘De laatste dag van de Struisvogel’ is een thriller waarin het heden op een meeslepende wijze wordt verweven met het verleden.

‘Een uitstekende pageturner met een onverwacht plot. Het is een boek dat je maar moeilijk weg kunt leggen. Op humoristische en scherpe wijze wordt de wereld bekeken door de ogen van een verstokte roker. De thriller heeft meerdere verhaallijnen waardoor de titel ook meerdere betekenissen heeft.’ Rob Broekstra – STIVORO voor een rookvrije toekomst

Hoofdstuk 1. uit De laatste dag van de Struisvogel

1. Arrivata

‘Je zorgt er maar voor,’ had Cees gezegd. Ik leg mijn handen in mijn nek, leun achterover en laat mijn bureaustoel draaien; ik draai mee. De kamer, behangen met foto’s, posters en andere herinneringen, cirkelt vertraagd om mij heen als de film van mijn werkende leven. Mijn stoel stopt als mijn blik in een hoek blijft hangen. Daar, weggestopt onder meer dan vijf jaar stof, staat de prijs voor de bladmanager van het jaar.

De hoge oplage van het blad *Será* bezorgde mijn werkgever fraaie winstcijfers. De piketpalen van destijds dwarrelen voor mijn ogen: mijn eerste ingeving voor het unieke format, toegespitst op een doelgroep van enkele honderdduizenden; het akkoord van Cees, mijn uitgever; de opgewonden redactievergaderingen; de uitputtende deadlines; het verschijnen van het eerste nummer; en ten slotte, na een jaar de verkiezing tot bladmanager van het jaar en de uitreiking van de prijs. Daarna de pers die over mij heen buitelde. Vooral het optreden op de televisie in zeker twee - of waren het er nou drie? - talkshows. Vreemd dat je dat vergeet. Even kijken. De eerste was aan tafel bij die twee gearriveerde mannen; daarna het gesprek met die ook niet meer

zo jonge, maar nog steeds bijterige hond en ... Wat was dat derde optreden nou ook alweer? Ik staar naar mijn hand waarvan de duim en wijsvinger zijn opgestoken, de resterende drie vingers nog gesloten. Het lijkt wel alsof mijn geheugen steeds slechter wordt. O ja, nog een kort optreden tijdens het tien uur journaal. Precies negentig seconden had Peter geklokt. Maar toch, in beeld. En dan die tientallen uitnodigingen om lezingen te geven. In die tijd rende ik rond voortgestuwd door wolken van adrenaline. Ik overtrof mezelf. Het was alsof ik een merknaam was geworden. *Hot*. Maar zoals dat met hypes gaat, ze vervliegen even snel als ze opkomen. Nu pruttel ik alweer jaren in de marge, geestelijk content met mijn verbleekte glorie. Soms heb ik nog wat last van nasmeulende ijdelheid, maar vaak is dat niet.

Zou ik mijn succes van toen nog kunnen evenaren? Cees zou dat in ieder geval zeer op prijs stellen. De recessie grijpt hem bij zijn enkels, waardoor hij op zijn beurt alles aangrijpt om ons, zijn roedel bladmanagers, genadeloos op te jagen. Natuurlijk zijn dat allemaal vrouwen.

Gisteren kwam hij verhit mijn kamer binnen, net toen ik met mijn benen op mijn bureau zalig niets zat te doen, gedachteloos spelend met mijn nog niet aangestoken sigaret. Wat kon ik dat toch goed, niets doen, *la dolce niente*, had ik net bedacht.

‘Dixie, ga je stoppen?’ vroeg hij met zijn hese, nasale stem. Cees’ tanden zijn geel van het roken in lang voorbije tijden. Zijn vraag klonk hoopvol, maar tegelijkertijd lichtelijk teleurgesteld.

‘Stoppen? Met roken bedoel je?’ antwoordde ik verbaasd, alsof hij mij om de beurskoers van mijn werkgever Unipress, had gevraagd. Speels tikte ik met mijn wijsvinger tegen de sigaret. Zijn fascinatie voor mijn verslaving is een terugkerend onderwerp van gesprek. Ik plaag hem ermee dat hij niet standvastig is, geen karakter toont. Dat hij geen volhouder is, maar een meeroker, die mijn kamer alleen maar binnenloopt om zijn behoefte aan nicotine te bevredigen. ‘Maar misschien komt het toch nog goed met je, en ga je zelf ook weer roken,’ houd ik hem voor. Een echte roker stopt niet, maar blijft verlangen. Als een kind hunkerend voor de ruit van een gesloten McDonald’s.

Normaal zou hij met zijn aansteker onmiddellijk mijn sigaret hebben aangestoken om dan weemoedig in mijn rook te blijven rondhangen. Natuurlijk met het laatste nieuws, zo goed is onze relatie ook wel weer. Maar zo niet gisteren. Er was blijkbaar een dringende kwestie.

Hij kwam dicht bij mij staan, keek fronsend op mij neer, en leunde voorover met zijn handen op mijn bureau, in een poging mij te intimideren. Zijn bruine ribfluwelen jasje vertoonde slijtplekken, net als zijn te lange haar. In een vloeiende beweging haalde ik mijn benen van het bureau en gaf mijn stoel een zet naar achteren. Zou Lotus hem een overdaad aan knoflook voeren om vrouwen op afstand te houden of is hij gewoon te lui om te flossen? Ik vermoed het eerste. Knoflook flitste het opeens door mijn hoofd; dát had ik Peter moeten voorzetten, een jaar geleden. Maar ja, verwierp ik onmiddellijk die vileine gedachte; koken en ik zijn twee werelddelen die elkaar niet raken.

‘Een jagershoedje.’

‘Wat?’

‘Een jagershoedje zou je heel goed staan.’

‘Dixie, hou op. Ik weet nu ondertussen wel wat je van ribfluwelen jasjes vindt.’

‘Met elleboogstukjes...’

‘Je weet waarom ik hier ben.’

‘Opslag, ruimere kamer, eigen secretaresse?’ plaagde ik.

‘Nieuw format, hoge oplage, winstcijfers.’ Cees’ handen gaven aan hoe hoog die wel niet moesten worden.

‘En die verwacht je van *mij*?’

‘Je zorgt er maar voor,’ antwoordde Cees op een toon die kennelijk bedoeld was om mij te imponeren. Zonder mijn antwoord af te wachten, draaide hij zich om en marcheerde de kamer uit.

Ik glimlachte. Cees is een oude vriend van mij en als baas geen ongeschikte vent. Al was het maar omdat hij mijn kamer als toevluchtsoord voor rokers gedooft; het best bewaarde geheim in het concern. Op bepaalde momenten, vooral na de lunch, geniet ik een ongekennde populariteit. Minstens even belangrijk is het feit dat Cees zich nooit met mijn werk bemoeit en ervoor zorgt dat zijn bazen, de gouden manchetknopen, zich niet op de werkvloer vertonen. Nog nooit heeft een van hen zich in mijn hok gewaagd. Na het behalen van de prijs kreeg ik wel een keurig drieregelig felicitatiebriefje, waarschijnlijk door de directiesecretaresse opgesteld, vergezeld van een bosje bloemen. Anjers nota bene. Mijn neus protesteert nog bij de herinnering.

Daar boven houden ze zich meer bezig met zaken als *share holders value, mergers and acquisitions, return on investment*, bonussen en natuurlijk glorieuze exit-regelingen, dan met een armlastige werkmier zoals ik. Ik heb met Dixie ook niet de juiste naam om carrière te maken. Topmannen in het bedrijfsleven, soms ook een verdwaalde Amerikaanse vrouw, hebben allemaal van die succesvolle namen. Namen die iemand al bij zijn geboorte het toegangskaartje tot het centrum van de macht meegeven. Wie noemt zijn kind nou ook Rijkman, Spencer, of Florentine? Bij Unipress is het al niet anders. Richard Goldman Junior - hoe bedenk je het - heet de bestuursvoorzitter van het concern. Een concern dat door vele fusies is uitgegroeid tot een mediagigant.

Bladen, kranten, boeken, lokale televisie, Internet, alles wat maar met letters te maken heeft, wordt door Unipress opgezogen. De overname- en fusiedrift van Goldman doet denken aan een kind - omringd door een stapel verjaarscadeautjes - met een onverzadigbare blik in zijn ogen. Gisteren gonsde het weer van de geruchten over een overname; van een reclamebureau volgens Cees. Wat ze daar nou weer mee moeten? Volgens mij lijdt Richard Goldman onmiskenbaar aan informatie-obesitas. Dat doet me eraan denken dat ik nog even bij de tekenkamer langs moet. Misschien hebben ze hem al klaar.

‘Is dit wat je in gedachten had?’ vraagt David, een opkomend illustratortalent, even later. Zijn ogen kieren als hij mij de spotprent overhandigt. Samen bestuderen we de tekening. Een goed doorvoed jongetje in een korte broek - met een wit overhemd en zwart stropdasje - omringd door een schare vriendjes, allemaal met modderige blote knietjes en gekleed in hetzelfde uniform. Ze krijgen door Richard Goldman met een gulzige stempel allemaal het woord ‘Unipress’ op hun voorhoofd gedrukt. De jongetjes blikken onderdanig omhoog naar hun gangmaker; met bankbiljetten in hun uitgestrekte handjes, alsof die net gratis uitgedeeld zijn.

‘Waar ga je hem ophangen? Op je kamer?’ vraagt David.

Ik peins een moment en wijs dan naar een denkbeeldige verte.

‘De koffiecorner,’ leg ik hem uit.

David schrikt en probeert de tekening terug te pakken.

‘Nee, Dixie, niet doen, daar krijg je last mee en ik natuurlijk ook.’

‘Welnee, Goldman laat zich daar nooit zien.’

Als een schat druk ik de tekening aan mijn borst, werp David een vluchtig kushandje toe en haast mij naar het eind naar de gang. Zijn ogen branden ongerust in mijn rug.

Nog nooit is het zo druk in de koffiecorner geweest. Het heeft mij zeker anderhalf uur gekost voordat ik mij weer los kon weken. Het verzoek van Cees wacht op mij. Maar eerst een sigaret, dan komt de inspiratie vanzelf wel. Hoestend schrijf ik *OMI* op. Zo, het eerste woord staat er.

Vroeger was het toch veel eenvoudiger. Je had een blad voor tieners en dan twee vrouwenbladen voor alles wat daarboven kwam. Vrouwen werkten niet. Ze brachten hun tijd door met het krijgen en opvoeden van kinderen, koken, tuinieren en *that was it*. Toen was het leven nog overzichtelijk. Je zou er bijna naar terug verlangen. Nu wordt elk denkbeeldig segment opgespoord en in bladvorm aangesproken. Bent u spiritueel? Zoekt u de zin van het leven? Bent u gek op koken? Houdt u van reizen? Is tuinieren meer dan een hobby geworden, misschien wel een levensvervulling? Tuinieren? Ik gruw bij de gedachte. Of laat u zich inspireren door nationale bekendheden die maandelijks hun visie aan papier toevertrouwen? Unipress geeft antwoord op alle denkbare vragen van zijn nauwkeurig in kaart gebrachte doelgroepen. De bladen vechten elkaar het schap uit om de aandacht te trekken. Van potentiële kopers die er nog geen enkel idee van hebben dat ze überhaupt een bepaalde behoefte zouden moeten hebben. Mijn hemel, wat voor origineels kan ik na mijn succes met het op veertigers gerichte ‘Será’ nog bedenken? Ik hoefde toen alleen maar dicht bij mezelf te blijven. Helaas ben ik de veertigers nu ruim ontgroeid.

‘Omi’. Uit mijn ooghoeken gluur ik naar de foto op mijn bureau. Daar staan ze, mijn jongens, Kick en Colin. Kicks voorkeur heeft tot mijn teleurstelling de kans op grootmoederschap tot vijftig procent gedecimeerd. Tenminste als je in de natuurlijke weg gelooft. Binnen het roedel bladmanagers gonst het dagelijks van de verhalen over alle kleinkinderen. Jaloersig luister ik ernaar. Al die vrouwen gaan op in hun kleinkinderen alsof die hun belangrijkste levensvervulling vormen. Het werk als hinderlijke onderbreking van datgene wat werkelijk telt. Maar ik begrijp mijn collega’s maar al te goed. Als ik mijn ogen dicht doe kan ik het mij lijfelijk voorstellen. De romige geur, de mollige armpjes, mijn hand onder het soepele lijfje, de zijdezachte donzen haartjes. Een babygeur brengt mijn ingeslapen melkklieren weer tot leven.

Nog steeds staat er maar één woord op het lege vel. Mijn dwarrelende gedachten worden wreed onderbroken door een hoestbui. Ik zweet opeens. Het lijkt wel alsof mijn hoest de laatste tijd erger is geworden. Mijn longen fluiten. Ook nu. Het klinkt alarmerend. Rustig maar, maan ik mezelf, het is vast een opkomende bronchitis. De zwakke schakel in mijn genetische programma; het weeffoutje van mijn ouders. Ziek zijn kan ik niet gebruiken. Niet nu. Ik pak de telefoon en draai het nummer van mijn huisarts.

Nadat ik een afspraak heb gemaakt, bedenk ik mij dat *Omi* misschien niet zo’n goed idee is, ook niet voor mezelf. Laat een bladmanager die daar meer feeling voor heeft dan ik, dat maar oppakken. Het vel met het ene woord verfrommel ik tot een prop en probeer ik in de prullenbak te mikken. Mis.

Net op dat moment komt Cees mijn kamer binnen. Zonder te kloppen. Een tochtvlaag begeleidt zijn haastige voetstappen. In zijn hand wappert een papier. Ik kan wel raden wat het is.

‘Dixie, wat je nu weer flikt kan *echt* niet. Richard weet het al. Hij is *not amused*. Wat ik niet kan begrijpen, is dat je de positie van zo’n jonge knul als David nog in gevaar brengt ook. Je haalt nog altijd dezelfde gevaarlijke streken uit als vroeger. Pas toch op. Maar je kunt het nog goedmaken; je weet waarmee. Je krijgt een week de tijd.’

Het volgende moment is hij de kamer alweer uit, de tekening teruggebracht tot een oneerbiedige prop die van mijn bureau op de grond belandt. Een creatie die slechts een kiertje daglicht heeft mogen genieten. Jammer dat er niet wat meer humor in deze tent is, verzucht ik en pak een nieuw schoon vel. Maagdelijk wit, net zoals mijn inspiratie.

Mijn vulpen hangt boven het papier. Kom, één woord maar. De vorige keer lukte het ook. Toen schreef ik eerst het woord *Zijn* op, wat uiteindelijk *Será* werd. Peter en ik hadden toen net

onze vakantie naar Barcelona achter de rug en mijn gedachten stonden nog in de vertaalstand. Was Spaans niet de vierde taal ter wereld? Hoeveel miljoen mensen spraken er ook alweer Spaans? Vierhonderd miljoen of waren het er vier miljard? Nee, dat kan niet, de hele wereldbevolking is maar zo'n zeven miljard. Toch? Voordat ik het weet drijven mijn gedachten weer weg naar onbekende krommen van mijn geest. Met wilskracht breng ik ze weer terug naar de opdracht van Cees. Kom, één woord maar. Ik doe mijn ogen dicht. Wat is het allereerste dat in mij opkomt als ik aan mezelf denk? Dat is vaak de beste methode. Gewoon dicht bij jezelf blijven. Associeer. Mijn hand beweegt zich als een zelfstandig, onafhankelijk deel van mijn lichaam. Alsof hij door hogere krachten wordt aangestuurd. Het lukt. Er verschijnt tot mijn verbazing een woord op het papier.

GEARRIVEERD

Ik staar naar het woord alsof het door een buitenlandse uitzendkracht is neergepend. Is dat het? Ruim vijf jaar geleden stond er nog 'zijn', nu is het plotseling 'gearriveerd'? Ben ik gekomen waar ik wilde zijn? Mijn benen slingeren zich weer in de loungestand op het bureau, mijn handen ondersteunen mijn nek. Tijd voor een sigaret.

Ik mag inderdaad niet klagen over mijn werk en ik heb een man en kinderen. Peinzend staar ik uit het raam en blaas de rook in cirkels voor mij uit, als een cowboy. Peter is nog steeds van mij, dat wel. Ik heb zijn ranzige affaire overleefd, met wantrouwen en moeite. Is hij nu trouw aan mij? Ja, dat heeft hij mij beloofd, zich wentelend in excuses. Uiteindelijk geloofde ik hem, of beter gezegd, *wilde* ik hem geloven, waarna ik zijn misstap veilig en verantwoord opborg in de file '*midlife crisis*'. Ook mijn eigen crisis werd daardoor bezworen en opgeborgen. Wel vond ik het achteraf stom dat het gebeurd was zonder dat ik er erg in had. Gewoon onder mijn ogen. De vele avonden overwerk waren natuurlijk niet meer dan logisch gezien zijn positie, had ik mijzelf voorgehouden, zonder ooit een vraag te stellen. Had het mij eigenlijk wel geïnteresseerd waar hij mee bezig was? Was ik niet teveel met mezelf bezig geweest? Ruw was in ieder geval de landing op aarde toen het uitkwam. Het heeft mij definitief wakker geschud. Een afwezige houding is nu al voldoende om mij in opperste staat van paraatheid te brengen. Maar, zo sust hij, ik ben nog steeds zijn enige muze en hij heeft geen geheimen meer voor mij. Dat is hem geraden ook. Het gezin als hoeksteen van de samenleving is voor mij een onwrikbare waarde, daar is geen enkele politieke interventie voor nodig.

Onze twee jongens lachen mij toe op de foto. Ze staan voor Peter, die zijn handen op de schouders van de beide jongens heeft gelegd. Smalle, vrouwelijk verzorgde handen, pianohanden. Peters hoge voorhoofd, onder zijn smaakvolle, naar mijn idee te kostbaar geknipte donkere haar, verraden hersenen en oud geld. In overvloed. En waar sta ik in dit plaatje? Gezond, emotioneel weer gerustgesteld, wonend in een zeventiende-eeuws huis in de binnenstad, een leuke baan, waar, als ik wil, best weer uitdaging in te brengen is. Zeker als Cees mij wat meer opjut. De bekende stemmen op de gang herinneren mij eraan dat mijn collega's als een familie voor mij zijn. Kortom, de tussenstand van mijn leven is, dat ik best tevreden kan zijn. Tel je zegeningen. Wat is een ander woord voor gearriveerd? Terugdenkend aan de inspiratiebron van *Será* vormt zich plotseling een nieuw woord.

ARRIVATA

Hm, dat klinkt al een stuk beter. Ik zwengel mijn benen weer onder het bureau, kras het woord *gearriveerd* door en schrijf het nieuwe woord eronder. Op schrift staat het alsof het blad al

gedrukt is. Nu hét woord er staat komen de onderwerpen spontaan naar boven borrelen. Enthousiast schieten de items uit mijn pen. Ze buitelen over elkaar. Hoe overleef ik een affaire? Of nog beter: waaraan herken ik een affaire? Mijn man wordt oud en mooi en ik droog op als een appeltje. Hoe blijf ik aantrekkelijk tegen de stroom van aftakeling in? Wanneer stop ik met verven? Wil of moet ik nog van baan veranderen? Worden de bazen steeds jonger, of lijkt dat maar zo? Hoe kan ik mijn baan nog oppeppen of vind ik het wel best zo? Ik stik van jaloezie; al mijn vriendinnen zijn allang oma. Hoeveel vrienden heb je echt nodig om gelukkig te zijn? Waaraan herken je een echte vriend? Mijn ouders zijn overleden, de rand van mijn horizon meldt zich. Wat te doen met een onverwachte grote erfenis? Mijn spaargeld is door de kredietcrisis verdampt. Hoe kom ik nu nog aan geld? Waarom krijgen etentjes steeds meer het karakter van een culinaire competitie? Vertik ik het om hieraan mee te doen en serveer ik alleen nog maar diepvriespizza's? Hoe verberg ik mijn onwetendheid over wijnen? Of een nog beter onderwerp: hoe maskeer ik mijn opvliegers? Op dat moment klinkt er een kort signaal als aankondiging van een nieuwe mail. Mijn nieuwsgierigheid wint het zoals gebruikelijk van mijn matige timemanagement. Haastig open ik mijn mailbox. Er verschijnt een afzender op het scherm waardoor mijn hart een slag overslaat en mijn inspiratie wegvaagt.

Gefascineerd staar ik naar de naam:

Lars Kreveld

Een naam ver uit de vorige eeuw. Opeens komen mijn hersenen in een hogere versnelling terecht. Wat moet ik hier nu weer mee? Lars, zomaar, uit het niets. Mijn hemel. Beelden van demonstraties, acties, luidruchtige feesten, Kiki, wiet en Bob Dylans hijgerige muziek flitsen door mijn hoofd. Cees, dit bedoelde ik nou met de tijden van foute fluwelen ribjasjes. Zal ik de mail maar gewoon wegpoetsen? Net doen of ik hem niet ontvangen heb? Weg is weg en nooit ontvangen. Hij vraagt nota bene om een leesbevestiging, net iets voor hem. Nog altijd even dwingend. Met een mix van nieuwsgierigheid en tegenzin, open ik de mail. Mijn hand trilt als ik de entertoets aanraak.

Ha die Dixiepixie,

Zo dat is een tijd geleden! Ik kwam jouw naam (en foto's) tegen op Internet en ontdekte dat je een bekendheid of zoiets bent geworden. Je herinnert je mij vast nog wel. Ik jou in ieder geval wel.

Zullen we eens afspreken for old times sake en iets leuks gaan doen?

Mail je mij even terug?

Lars

Verbolgen en vol ongeloof staar ik naar het scherm. Die schelm heeft mijn naam gegoogeld en zich ook nog aan mijn foto's verlustigd. De geile bok. Wat wil hij? Het is vast iets wat ik niet wil. *For old times sake*. Wat een lef.

'Oh nee Lars,' mompel ik om mijn gedachten kracht bij te zetten, *'wij gaan helemaal,*

maar dan ook helemaal niets met elkaar doen en zeker geen Dixiepixie.'

Met een beslist gebaar delete ik zijn mail, zet hem op de lijst van ongewenste afzenders en poets daarmee Lars definitief uit mijn leven.

Nog steeds bozig kijk ik naar mijn aantekeningen. Arrivata. Opeens is het een cynisch woord, een spottend, tartend woord. Gefrustreerd door de ongewenste en ruwe onderbreking van mijn gemoedsrust, frommel ik het vel in elkaar en gooi het richting prullenbak. Het belandt op de grond, in goed gezelschap. Tijd voor een sigaret.

De laatste dag van de Struisvogel is op dertig sites te koop.

Onder meer via www.ebook.nl

✚ Anders dan Anders (verhalenbundel, 2012)

Judy Lohman schrijft sinds 2007 voor diverse bladen en dagbladen. In deze verhalenbundel (ebook) vindt u een selectie van de twintig beste korte verhalen. De onderwerpen zijn uiteenlopend, maar kenmerken zich door hun scherp waarnemingsvermogen en vlotte pen. Of het nu gaat over de veranderende maatschappelijke waardering van boeren in het artikel 'Boer zoekt vrouw', gemakkelijke vooroordelen, unieke reisverhalen, historische juweeltjes. Het zijn allemaal verhalen die vermaken, soms tot nadenken stemmen en soms u aansporen om uw koffer te pakken en op reis te gaan.

Een heerlijk boekje voor het slapen gaan.
Voor de prijs hoeft u het niet te laten.

Op dertig sites te koop o.a. die van www.ebook.nl

🚗 How did you find us? (reisboek over Amerika, 2012/in English)

‘How did you find us?’ people regularly asked during our seven month trip through the United States. They were referring to the fact that we had met them at quite unusual places, for a tourist, that is. Like a cowboy church in Texas, where we witnessed the most spectacular sermon we ever attended. And what would you think of our encounter with nine dangerous looking fellows at two o’clock p.m. in the middle of a forest, the nearest town 25 miles away?

Camping mostly in the wild, we traveled 20,000 miles all around the United States of America. Despite the fact that we had a ten year visa, we were forced to (temporarily) leave the country within six months. That is why we also consumed an interesting slice of Canada on our way east, which we have included in the first chapter. It was a ‘once in a life time’ trip, and the preparations took much effort. Because renting an RV for a seven month period would be too expensive, and buying/selling one too risky, we had to ship our own RV - a green 30 feet long truck - from Antwerp (Belgium) to Baltimore. After the pick-up, the great discovery of America could start.

We were especially thrilled by the people we met. So many people, that together they could almost form an army. Fantastic people, who invited us into their homes, took us on rides, proudly showing *their* country, and telling about their lives and their history. Thanks to them, we got to know the unknown side of America, the side we like best. Our goal was to travel off the beaten track, skipping the blue highways, and avoid hopping from one tourist attraction to another. Although we must confess, that we were attracted to some ‘tourist’ magnets as well, like several of the gorgeous National Parks. However, we will not pay much attention to them in this book, since enough has been written about them.

In the previous five years, we had made similar month long journeys through Europe. Practically always camping wild, finding desolate spots in nature, or staying on private grounds with permission of the owners. People had warned us that traveling this way might not be possible in America. This made us only more determined to try anyway. In total, we stayed at 130 spots, which included only four camping grounds.

In this book, we share our views and experiences in fifteen articles about extraordinary topics we stumbled onto. After each article we give a number of useful travel tips for the region in question. Again, not the information you will find in most tourist guides, but unusual things we stumbled onto. Throughout the text you will come across hyperlinks referring to selected websites and YouTube videos, which will provide you with additional travel information (see *underlined text, which you can 'open' by applying "control+ click (ctrl+click)", provided you are connected to the internet*). We hope you will enjoy this book and get inspired to visit some of the special places we found.

Do you want to know more about us? Visit our website:

***Ctrl+Click www.judylohman.nl
or visit our author page at Amazon.com.
www.amazon.com/Judy-Lohman***

Do you want to know more about this book?
Visit www.amazon.com